

நுனிம்பீரப்பாளையம் அறையிலுள்ள பத்திரிகையின் 1960-ம் ஆண்டில் எடுக்கப்பட்ட பிரச்சினைகளிலிருந்தும் திருமலர் விவரத்தைப்பற்றி

அண்ணங்கராசாரியர் அளித்த

புரீயா நாலும் வெளியிடு

கரந்தமனா ஆயின், சின்ன காஞ்சீபுரம்

இதன் வீசு 40 nP.

1960

Printed at the KUMARAN PRESS, Madras-1.

ஸ்ரீரஸ்து

ஸ்ரீமதி ராமாநுஜாய நம: ஸ்ரீமத் வாலாமுனிய சுவ

ந்ரு ஸிம்ஹப்ரியா வி யாஸமொன் னைறப்பற் றி

ஸ்ரீகாஞ்சி ப்ரதிவாதிபயங்காம்

அண்ணங்கராசாரியர் அளித்த

உபதேச விம்சதி

— முன்னுரை —

கிதமும் சார்வரிஹ ஜ்ஞானிஹ் கிருஷ்ணகாதரி ருதலாகர் சிவபாள் ஆந்தர
பாதேசத்தில் கார்யவசாத் ஸஞ்சரிக் பாதப்தமாவிற்று நமக்கு, 1960 ஹ
ஜுலியன் ஸந்திசைகயான ந்ருசிம்ஹப்ரியாவை இவ்வழியிடைவில் கிடைக்கும்படி
யறுபிவைத்தா ரொருவர். அவரை இன்னொன்றிலின், காம் ந்ருசிம்ஹ
ப்ரியாவைப் பார்ப்பதை வெறுத்துவிட்டுப் பல் வருஷங்களாகின. அது நமக்கு
வருவதும் 7, 8 வருஷகாலமாகின சின்றுவிட்டது. இப்படியிருக்க இப்போது
இது யாரால் எதற்காக அனுப்பப்பட்டதென்று தெரிந்துகொள்ள முடிய
வில்லை. உன்னை பிரித்துப் பார்த்தபோது நித்யபட்சம் என மருடம் புண்ட
வியாஸமொன்று ஒரு வைதண்டிக பண்டிதர் பெயரால் எழு பக்ஷம் வெளிவந்
திருப்பது காணலாயிற்று. அவரை அவரைச் சாந்தவிரா இப்பத்திரி
சையை அனுப்பிவிருக்கக் கூடுமென்று கருதலாயிற்று. சிறிய திருமடலை
நாற்பது பாட்டாய் பிரித்துக்கூட்ட இதில் முயத்தி கொண்டிருக்கிறோம்.
பஞ்சாங்கங்களில் நிதி நஷத்திரங்களுக்குப் புச்சம் காண்பதுபோலக் கிழமை
களுக்கும் புச்சம் காட்டவேண்டுமென்று கருதிய லொருவர் ஞா. 14-17, தி.
37-6, செ. 53-46, பு. 7-50, வி. 59-49, வெ. 66-53, ச. 64-82 என்
றிப்படியெழுதிவைத்து அச்சிட்டாராம். அக்கருதலையே நினைப்பூட்டுகிறோம்.

நமக்குக் கிடைத்திருப்பது மேலே குறித்த ஒரு ஸந்திசையே. இதில்
'சென்ற ஸந்திசையினை தொடர்ச்சி' என்று தொடங்கிவிருக்கிறது. இதில்
சிறிய திருமடல் முடிவு பெற்றிருக்கின்றது. கீழ்ப்பகுதிகள் கிடைக்கும்போது
அவற்றை ஆராய்வோம். தற்காலம் கிடைத்திருக்கின்ற ஸந்திசையையமட்டு
இப்போது ஆராயப்படுகின்றோம்.

— முன்னுரை முற்றிற்று —

உபதோஷிமீசதி நோடக்கம்

ஆரம்பத்தில் இவர் என்ன பிரதிஜ்ஞை செய்திருக்கின்றார் என்பதைத் தெரிந்துகொள்ளவில்லையாம் ஆரம்ப வஞ்சிகை கிடைத்திலாமையால். சிறிய திருமடல் முடிக்கப்பட்டுப்போது இவர் எழுதியுள்ள ஆச்சரியமான வாக்கியங்களை முன்னம் ஆராய்வோம். இவருடைய நலிதார்த்தமாக இவர்க்கு இருபது உபதோஷங்கள் அளிப்பதாக லக்கல்பித்தோம். ஒவ்வொருபதேசத்தையும் இவர் மன்கு ஆராய்ந்து கெஞ்சில் தேக்கிக்கொண்டு உய்வது உரியது.

மேலே 4 என்று லக்கமிட்ட வாக்கிய சீரணியை முன்னம் வாசித்துப் பார்த்தால் இவர்க்கு உபதேசமளிப்பதும் இந்த விவரத்தினால் உலகத்தைத் தெரிவிப்பதும் மிக அவசியமே வென்று யாவருங் கொள்ளலாகும். ஆகவே முன்னம் அதை வாசிக்க.

ஸ்வாஜ்ஞாநாஜ்ஞானம் மிகவும் அநந்தாவஹம்

1. தம்முடைய புத்திக்கும் போதுபோக்குக்கும் நிலமல்லாத விஷயத்தில் லேகனப்பங்குத்தி கொள்ளது விவேகிகளுக்கு உரியதன்று. 'தமிழ்ப்பிரபந்தத்தானே; நாம் பேசுவது தமிழ்தானே; நமக்கிது நிலமல்லாததேதா?' என்று நினைத்து இவர் இத்தகைய விஷயங்களில் இறங்குவது மஹத்தாய ஸாஹஸம்; மஹியஸ்ஸான அபசாரம். இவ்வின நாம் எவெழும் ஆக்ரஹத்தி னாலே அஸ்கிஸையினாலே அன்று என்பதை முதலித்தேவிடுகோம். தம்முடைய மதத்தில் விவேகிகளும் வித்வான்களும் பலர் இல்லாமற்போகவில்லை. இவர் தாமோஸு தமவற்றை அவர்களுக்குக் காட்டி அச்சிட அனுப்புகிறுப்பதே இத்தனை கேடு இரது. அஜ்ஞானம் என்பது எவர்க்கு முள்ளிக. ஆனாலும் ஸ்வாஜ்ஞாநாஜ்ஞானம் என்பது மிகவும் அநந்தாவஹம்—என்று ஒரு சலிகர் எழுதியுள்ளார். அதற்கு இவர் பாதகம்தர்சகபூமி. இனி இவர்தாம் எழுதுமவற்றைச் சிறந்த விவேகிகளான வெ வித்வான்களுக்குக் காட்டிப் பரிஷ்கரிப்பித்து அச்சிட அனுப்புகவென்று முதலுபதேசம்.

அஸப்யவாக் ப்ரியோகம் காட்டுதல்

2. சிறிய திருமடலானவை முடிக்குமவர் "என்று தன் தீர்மானத்தைக் கூறிமுடித்தான்" என்று முடித்திருக்கிறார். நமது ஸம்பிரதாய நூல்களில் தீர்மானமென்ற சொல்லு எங்கேயாவது கண்டிருக்கிறீர்களா? நியாயஸ்தானங்களில் வழங்குஞ் சொல்லன்றோ இது. 'தன்னுறுதியைக் கூறிமுடித்தான்' என்றோ, 'என்றறுதியிட்டுத் தீர்க்கப்பட்டான்' என்றோ எழுதவறியாத

விவர் இத்தகைய விஷயங்களில் தலையிடுவதற்கு மிகமிக வெள்கவேண்டும். இப்படிப்பட்ட க்ராமிய வார்த்தைகளைப் பெரும்பான்மையாகப் பெய்திருக்குமிவர்க்கு இவ்வுபதேசம் மிகவும் அவதேயமும் உபாதேயமுமாகும்.

பீதியும் லஜையும்கிறநுமில்லாமை

3. 'இப்படி இப்போதத்தத்தில் பழைய ஸம்பந்தாயப்படி நார்பது பாட்டுக்களிருக்கின்றன' என்கிறார். பழைய ஸம்பந்தாயமென்கிற வார்த்தை யினால் பாமரனும் வஞ்சிக்கப்பட்டவரென்பான். ஸம்பந்தாயமென்கிற உதார கம்பிர மதுரவாசகத்தைக் கையாள்வதற்கு இவர் ஸர்வாதிகார ஆந்திரி. இவர் பிரித்துக் காட்டியிருக்கிறவனாக பண்டிதர்களைநாடு பாமரர்களைநாடு வாகி யற யாவரும் அருவருக்கத்தக்கது. "மற்றெனக்கில் காராணம் கற்பிப்பார் நாயகரே"—இது ஒரு பாட்டு என்கிறார். "எண்ணருஞ்சீர்ப் போரவிரமும் பிதற்றி"—இது ஒரு பாட்டு என்கிறார். விவேகிகள் கிரிப்பர்களை யென்கிற பீதியும் லஜையும்கூட தாபமும் இல்லாமை என்னே! "தாராணத் தாமரை போல் கண்ணாளை எண்ணருஞ்சீர்" என்பது ஓடி. "போரவிரமும் பிதற்றிப் பெருந்தெருவே" என்பது மற்றொடி. ஓடினையும் ஒழுங்குபாடாகக் கொள்ளாமல் முன்னே சில சொற்களைத் தன்விஷம், சின்னென சொற்களைத் தன்னிஷம் யதேந்தாமாக வொரு துண்டை யெடுத்து 'இதுவொரு பாட்டு' என்று கசாமல் எழுதுமிவர் தம்மையொரு மதமர்ஷியாக கிளைத்திருக்கின்றார் போலும். "மற்றெனக்கில் காராணம் கற்பிப்பார் நாயகரே" என்பது ஒரு பாட்டு—என்றறினும் இதே அவதேயமுள்ளது. கறியமுது தனிகை செய்வக் கத்திக்காய் பூசனிக்காய் முதலியவற்றைக் கைப்பாளனைக்கில் கிறிதும் பெரிதுமாய்த் திருத்திப் பேசுகடுவதுபோல் எப்படி பிரித்தாலும் கம்மைக் கேட்பாரில்லை யென்றும், கம்மை யுகந்துகொள்ள ஓர் ஆசட்டு வகுப்பு இருக் கின்றதென்றும் கிளைத்திருக்குமிவர் அங்கிளைவை விட்டொழித்தாகவேண்டும்.

ஸர்வாதிகார அஸம்பந்தப் ப்ரஸாப கண்டனம்

4. "அடிகளின் சீர்களை யெண்ணி இலக்கணப்படி முழுவதும் ஒரே பாட்டு என்பது யுக்தமாஸ்தும்" என்கிறார். ஆந்தே! இந்த முழுமொசான வார்த்தையை உற்றுநகர்க்க இவருடைய வகுப்பில் ஒரு விவேகியுமில்லையா? அடிகள்—சீர்கள்—இலக்கணம்' என்கிற வார்த்தைகளைமட்டுங் கண்டு 'இவர் பரிய இலக்கணப்படிவார் போலும், அகத்தியர் போலும்' என்றெண்ணிக் காற்றாமல்களை இவரது வகுப்பில் மலிந்துள்ளார்கள்போலும். "அடிகளின் சீர்கள் யெண்ணி" என்றால் என்ன பொருளாயா! சீர்களை யெண்ணுவதற்கும் காட்டு லக்கத்தை கிரணயிப்பதற்கும் என்ன ஸம்பந்தமாயா? திருட்டில் ஒவ்வொருடியிலும் நான்கு சீர்கள் ஏற்றக்குறைவின்றி யிருக்கின்றன. சற்றடி யொன்றாமட்டும் முச்சீர் கொண்டது. மற்றையடிகள் யாவையும் கியமே

நாற்சீர் கொண்டவை. இடையிடையே இவர் அஜ்ஞானத்தாலும் அந்நாற்சீர் ஞானத்தாலும் தவறுபாடங்களை யொழுகிவிருப்பதனால் அவ்விடங்களில் சீர்கள் ஏறுவதும் குறைவதுமன்று. அவதப்பற்றி மேலே விவரிப்போம். இங்கு அந்த சர்ச்சை வேண்டா. சிவதமாக ஒவ்வொருவரும் நாற்சீர் கொண்டிருக்க அடிகளின் சீர்களை எண்ணுவது ஏதற்காக? அங்ஙனம் சீர்களை யெண்ணிப் பார்த்துவிட்டால் முழுவதும் ஒரே பாட்டென்று தேறிவிடுமோ? திருவந்தாதி யிலும் மற்றைய பிரபந்தங்களிலும் சீர்களை எண்ணிப்பார்த்தே இவர் பாட்டு லக்கத்தை நிர்ணயிப்பவர் யோதும். இப்படி கீலாத்பாடிவாகாக்கவத்தை அடிக்கடி புதுப்பித்துக் கொள்ளும் முயற்சியை இனி அறிவே விட்டிருக்க.

தவறுகளை உள்ளபடி யொப்புக்கொண்டால் உய்யலாம்

5. "அடிகளின் எதுகையை மொக்கி" என்றெழுதுவதற்கு மருண்டு சீர்களை யெண்ணியென்று கைத்தவறு எழுதிவிட்டேன் என்பிரேல், எழுதி யுள்ளது முழுவதும் கைத்தவறு என்று உள்ளபடியொப்புக்கொண்டு உய்த்துப்போவது கலம். தவறல்லாதது ஒன்று கூட இல்லையே. சொம்பலை விட்டு முழுவதையெடுத்துக் காட்டவன்றோ முன்வந்திருக்கின்றேன். நான் ஸத்வராகமாகவும் அத்வராகமாகவும் வெளியிட்டுள்ள உறுது அவத்ய ராசி களில் இதுகளும் ஒன்றுக்காவது சீர் மறுமொற்ற முரைத்ததுண்டா? நவம் நவமாக அவத்யங்களை யடுக்கி அபதாஸ்யாசய் கிறகிதிர். போளவை போருக. இப்போதாவது மொரான விடைகூறி உய்விராக.

வாய் நிறக்கவுண்டோ வழி?

6. "முழுவதும் ஒரே பாட்டென்பது வந்தமாலும் வாக்யங்கள் பல இருப்பதுபோல் அதுஸந்தானத்திற்கேற்ப பூர்வாசாரியர் பலவாகப்பிரித்து எண்ணிக்கைகிட்ட பாட்டுகள் பல இருப்பதிலும் விரோதநிலை" என்கிறீர். திருமடலென்றால் கறுப்பா சிவப்பா? எப்படியிருக்கும்து? என்றுகூட ஜன்ம ப்ரபஞ்சி யறியாதவர் "அதுஸந்தானத்திற்கேற்ப" என்பதும், "பூர்வாசாரியர் கள் பலவாகப் பிரித்து" என்பதும் அத்வந்த ஸாதமனம். திவ்யப்ரபந்த கோஷடி அவைதிகமென்று காணக்கூசி முட்டாக்கிட்டுத் தலைமறைந்து விடக்குமவர் 'அதுஸந்தானத்திற்கேற்ப' வென்று வாய்நிறக்கவும் வழி யில்லையே. இப்போதிவர் காட்டியிருக்கிற லக்கப்படி எந்தவழியில் யார் அதுஸந் தானம் செய்கிறாரென்று கேட்டால் வாய்நிறக்கவுண்டோ வழி. 'இது ஆராய்ச்சிக்கு வரப்போகிறதே!' என்னும் துணிவினால் தர்வாசிராராய பிர பந்தசாரகாரொருவர் எழுதிவைத்ததை 'பூர்வாசாரியர்கள் எண்ணிக்கை கிட்ட'தாகக் காட்டுகிறவருடைய மருள் அல்லது விப்ரலிப்பை கித்யுதீர் கித்ய மங்களமாக விளங்குக.

எடுரியின் பரமானலேசமுமற்ற ப்ரலாபம்

7. ஒரு கலிகாதத்தை அல்லது ஒரு தண்டகத்தைப் பலவாகப் பிரிப்பதும், ஒரு செய்யுளைப் பலவாகப் பிரிப்பதும் செய்து விட்டால் கேட்பாரார்? என்று இவர் நினைத்திருப்பது மிகத்தவறு. திருவெழுகூற்றிருக்கையையும் இவ்வினை பலவாகப் பிரிக்கச் சிலர் முன்வந்தால் அதையும் இசைய வேண்டியது தானே? 'வ்யபதிஷ்டர்களான ஆசாரியர்கள் பிரித்தால் இசைய வேண்டியதே' என்கிறீர்; அந்தச் செயல்களில் வ்யபதிஷ்டர்கள் ஒருகாலும் தலையிடார்கள். ப்ரீவிக்ஷய ஸதவந்தாமத்தில் வ்யகர்த்த பாடம், ப்ரீலவக்ஷணவ பாடமென்று பாடபேதமுண்டு. அக்ஷரங்களில் பேதம் தவிர விச்சேதத்திலும் பேதமுண்டு. இவை அவிசால்ய பரமானவித்தியையல்லது தாந்திரான்றிப்படியன்று. இவ்வினை யெடுத்துக்காட்டக் கூடியவை பலவுண்டு. திருமடல் விஷயத்தில் இவர்களுடைய வ்யாச்சந்தப்படிக்கு ஒரு பிரமானமும் தேவது. விம்பரான ஆக்ரஹம் விட்டுத் தொலைக்கத்தக்கதத்தனை.

நெடுநாள் முன்னமே நாமெழுதியிருப்பது

8. "ஸம்ப்ரதாயந்தாத்திலும் இதை அங்கீகரித்தாகவேண்டும்" என்றெழுதுகிறீர். ஸம்ப்ரதாயந்தா சப்தத்தாலே எந்த ஸம்ப்ரதாயத்தை விவகழிக்கிறீர்? தென்னாசார்ய ஸம்ப்ரதாயத்தைத்தானே. அதில் திருமடல்கள் பல பாட்டுக்களாகப் பிரிக்கப்படுவது உண்டானால் பிரபந்தசாரத்தின்கீது அவத்யம்கூற ப்ரஸங்கதியொடுக்க. இதைப்பற்றி எத்தனை தடவை எழுதியாயிற்று. நாம் வ்யப்பங்க இவ்வாத்ததியினை யெழுதத் தொடங்கும் போதே [அ. 46 ஆண்டுக்கு முன்னமே] இவ்விஷயத்தை அலசியலசி யெழுதியிருக்கிறோமே.

"இப்போது அச்சிடுவிக்கப்பட்டுள்ள ஆழ்வார்கள் வாழித் திருநாமங்களை அடியுத்த ஸார்வ ஹேமரான அப்பள்ளி யருளிச்செய்தாரென்பர் இலக்கண நெறியறியாதார்" என்றும்,

"அவ்வாழித் திருநாமங்களில் இலக்கண நெறிக்கு இணங்காத அம்சங்களைக் கூறியிருப்பதும் தவிர அவற்றிலுள்ள பல அடிகள் யாப்பிலக்கணத்திற்கு எதிராகக் காணப்படும்" என்றும்,

"இம்முன்றில் பாட்டிருநூற்றிருபத்தினைத்தான் வாழியே" "இஃகு திருவாய்மொழி யாயிரத் தொகுநூற்றிண்ணைத்தான் வாழியே" என்கிற அஸம்பத்தங்களான அடிகளை யெடுத்துக்காட்டி

"இலக்கணம் படியாத சிலர் எழுதிவைத்த இவ்வாழித் திருநாமங்களை அப்பள்ளி யருளிச்செய்தாரென்பது அஸாது" என்றும்

1914-ஆம் ஆண்டில் எழுதிப் பிரசுரம் செய்திருக்கிறேன். ஆசார்ய பிடஸ்தர் களில் ஒருவரும் திருவடல்சீர்ப் பலபாட்டுக்களாகப் பிரிக்கவில்லை என்பதை நாம் பலகாலமுமுதிப் பிரசுரம் செய்திருக்க, தம்முடைய கஷ்டங்கள் ஜாலத் தையே புக: புக: பாப்பிக்கொண்டிருப்பதில் பயனென்கொல்? சில பாமார்களை யாவது வாஞ்சித்து விடுவோமென்று நினைப்பது படித்தவன் பணியா?

அந்நந்த மறுசிதம்பரலாப கண்டனம்

9. "இரண்டு ஸம்பந்தங்களையும் சேராத தனித்த இங்கனவாதம் தீவஷத்தினாலும் தூஷண குசியினாலும் ஏற்பட்ட வாதம்" என்கிறீர். அந்தோ! இது யாரை வஞ்சிக்க? இங்கன் வாதமன்றிது. நமக்கு வாதம்ய முண்டான ஸங்கன் தொடக்கி இந்த பாமர்த்தம் வெளியிடப்பட்டு வருகின் றதை உலகமறிவும். தீவஷமும் தூஷணகுசியும் மாரிடிர்களுக்கு அஸம்பா விதமல்ல, ஸம்பாவிதமே. பேர்க்கவும் பேராத பிரமாணங்களைக்காட்டி, மறு ஸாந்திரக்க இடமின்றிக்க விஷயங்களை கிருபிக்கின்ற கம்மைப்பற்றி அய லீலையாக எழுதுவதற்கு நீர் அதிகாரியல்லீர். தீவஷமிகுப்பினும் தூஷண குசியிகுப்பினும் ஆசாந்தியமும் அஸம்பத்தமுமான விஷயங்களை எழுது ஒரு காலும் கெஞ்சாலும் சினையோம். இதுகாலும் காபெழுதி வெளியிட்டுள்ள பலவாயிர்க்கணக்கான விஷயங்களில் ஒவ்வொன்றும் அசைக்கவும் முடியாத நிலையிலன்றோ விளங்குகின்றது. "தீவஷத்தினாலெழுதுவோர், தூஷண குசியி னாலெழுதுவோர்" என்றெழுத நீர் தனிர் வேறெருவர் கெஞ்சாலும் சினையாரே, பாதாபருத்தியத்தில் "காகத்தீந்திரா க ம்ருஷ்பதி" என்று தலைக்கட்டும் கிலாக மொன்றுண்டு. அதில் "பரிதாபனெய்கெளசித்யம்" என்றது "உபாயம்பெய்கெளசித்யம்" என்றதற்கு முபலகணமாம். பிரமாணங்களைக் காட்டி கம்மை வாய்முடுவெக்கமாட்டாத நீர் தீவஷியென்றும் தூஷணகுசி யுத்தொன்றும் எழுதிவிடுவதற்கு என்னுமந்தோ!

ஸிலகூணவ்யந்திகவிருவரின் ப்ரசம்ஸை

10. ஸ்ரீஉவே. திருக்குடந்தை கண்ணென்று ப்ரஸித்தராய் விளங் கும் ஸைந்ததய ஸாந்தருக்கணியானவர் திவ்யப்பந்தத்தில் நல்ல விரகர், தென்னாசாரியர்களைப்பொழி ஸார்தமான ஆசிரியேரமும் ஆதாரும் கொண்ட வர், பிரபந்தாரத்திற்கு அவத்யம் நோமல் காத்துக்கொள்ளவேணுமென் னும் காதலமுடையவர். ஆனாலும் கெறிதவறிப் பேசார், எழுதார். அவர் யங்களைச் சொல்லிப் பாமாபாதாரணம் செய்யார்; செய்ய நினையார். ஸ்ரீஉவே, ஒப்பிலியப்பன் ஸைந்தி நலகிதம் ஸ்ரீராமதெகொர்யரும் இத்தகைய ப்ரசம் ஸைந்து விகலிக வுரியவர். திருவடல் விஷயத்தில் இவர்கள் எழுதவேணு மென்று நான் ஆசைப்பட்டு அன்வாஸையை வெளியிட்டுமிருக்கிறேன். "அச்

வந்தாரா ஹது குஞ்சூர்" என்றுங் கதைபாக்கட்ட இந்த ஸதீருதயர் கருங்கு அஸ்தாசேபாவருத்திசு விளையவில்லை. இவ்விருவரையும் கொண்டு எழுதுவதற்குப் பலர் முயன்றதுமுண்டு. மனம் போனபடியும் வகைபோனபடியும் எழுதித் தத்தலிக்க இவர்களுக்கு ஸந்தத்யலிபிக்ரம் விருத்ததில்லை. தேசிக ஸாடய *ஸத்யதில் ஸாதுலெலித்யாதி ஸீஸலெதிரத்ததில் ஆரவது ஸீசெஷணத்திற் குழுமபெருக்கொகலென இவரொருவரே யாபிற்று அலப்க ஸந்தத்யலிசிக்ரம், திவ்யப்பத்த திவ்ய சாஸ்தாத்தில் பாவேச லேசமாவது (அல்லது) அபிவிவசலேசமாவது இவர் உடையவாரிகுந்து இத்தகைய விஷயங்களில் எழுக முன்வந்தாரானல் கன்றே, திவ்யப்பங்க திலேஷமே உபாதாசமாக ஜலித்தவரிவர். ஆது மட்டுமல்ல; தேசிகதவேஷ மும் உபாதாசமென்னத்தட்டில்லை. இருக்குடத்தை ஆராவதுதயங்கார் 1962ல் வெளியிட்ட தேசிகபக்திதத்வமென்கிற 24 பக்கங்கொண்ட நூலில் இவர் தேசிக ஸதீசுதி நூலுளம் செய்திருப்பதைக் கண்ணுடிபோல் காட்டியிருக்க வில்லையா? இவர் வரலாறுதாலிசாத்தில் தத்வகசலெக்தியொன்றை உதாஹரித்து "அஹ் அஸ்த்வேவ பஹ் அஸாமஞ்ஜஸ்யம்" என்று எழுதியிருப் பது பேர்க்கவும் பேராத்தகன்றே. இந்த பாஸ்தாவத்தில் இவர் வருச்சிகதஷ்ட மலிம்தாசலத் இருந்து வருகிறாரே யோழிய 'காளுவது தேசிகஸலக்தியை நூலிக்கவாவது' என்று வாய்திறக்கவும் மாட்டிந்திலர். ஆக, இவரொழுதும் தவேஷமும் நூஷணாகுசிலும் இவர் பக்கலிலேயே கிரகியுள்ள தென்று பறை சாற்றத் தட்டில்லை. இதைப்பற்றி அறிகுர்கள் மிக விமர்சிப்பது.

ஸிவலுக்குத்தகாத விக்கமந்தோ!

11. "ரஸப்ரதானமொனது ப்பயந்தம். ஆந்தரஸத்தை க்ரமமாக ஆறுப விப்பதற்காகப் பல சிறுபாட்டுக்களாகப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கிறது" என்கிறீர். "ப்ருஷ்டகாடநாத் தந்தபங்க:" என்பதே விளைவுக்கு வருகிறதிங்கு. "பக்தி ப்ரபாவ பவதத்புத பாவபந்த ஸந்துஷித ப்ரணயலொ ர்லெனகபூர்ணா" என்று கூரத்தாழ்வான் ஸாதித்ததை அதுவதிப்பதற்கும் நீர் ஆவ்ஹர். என்ன ரஸங்கண்டு என்ன ஆறுபவித்தீர் நீர், கேஸவாயும் விபீதரஸமாயும் உரை யெழுதியுள்ளீர். ஏற்கெனவேயுள்ள பதவுரையைக் களவாடி யெழுதியிருப்பது தனிச ஓரிடத்திலாவது ஒரு ரஸாநுபவம் காட்டியதுண்டோ? கிற்க. ரஸத்தை மறுபவிப்பதற்கும் பல பாட்டுக்களாகப் பிரிப்பதற்கும் என்ன ஸம்பந்தம் கண் டீர்? இருவரங்கக் கண்பதத்தில் ஸவதுந்ர்ப் பாட்டொன்று—"கருகதிர் வறங்கு தகடுபடு செர்பொன் கவணி ருவின்ற தொடியணியலரித்த ககன விலிடு லில வெற்பொத்திருத்தன" என்று தொடங்கி "ஆழியை மணவாளர் கொற்றப்பயங்களை" என்று தலைகட்டினது. இது பதினாடி வெங்கைப் புலியென்று குலாவப்படுகது. காற்பத்தென சிரசிரிய வண்ணமிருந்தமிது. இத்தனை பெரிதும் இத்தனை ரஸகரமுமான பாட்டு துர்லபம். ரஸாநுபவத்

திற்காக இதனைப் பல சிறுபாட்டுக்களாக யாரும் பிரித்திலர். பாட்டின கட்டுப்பாட்டைக் குலைக்க யாருக்கும்கொரியில்லை. "ரஸாதுபவத்திற்காகப் பல சிறு பாட்டுக்களாகப் பிரிப்ப'தென்று அடிர்வரசாக நர் எழுதியுள்ளதைக் காணக்காண விலவரர் சிரிக்கவேண்டியது தவிர வேறொன்று மில்லைகாணர்.

ராஸபந்தின் கதைபொன்று மிகவற்புதமானது!

12. ரஸபந்தாகவென்றும் ரஸாதுபவமென்றும் பேசுவதற்கோ எழுதுவதற்கோ ஆரங்க சக்ரவர்த்தியா முன்வருவது! ராஸபமொன்று திராசைத் தொட்டத்தில் புகுத்தது; அங்கு அபரிமிதமான பழங்கள் பழுத்துத் தொங்குவின்றன. காவலாளர் யாருமில்லை, உன்னே புகுத்த ராஸபம் திராசைத் கணிகளை மேய்க்குகொண்டிருக்கின்றது. இதைமொரு வழிப்போக்கன் கண்டு ஸ்ரீராமமல் கல்லைமல் தடியையும் விசிக் கழுதைமெலெறிவின்றான். இதை மற் றொரு வழிப்போக்கன் கண்டு 'அப்பா இந்தத் தொட்டம் உன்னுடையதன்றோ! இதில் உழுதை மேய்க்கத்தனல் உனக்கென்ன கஷ்டம்? ஏதுக்கு வினாக அமைதவடிக்கெழுப்? உனக்கு வேணுமாயில் நியம் உன்னே புகுத்து யிதவ் டமாகப் பழங்களைப் பறித்து உண்ணலாமே; அதற்கொன்றுத தடையில் லேயே' என்றான். அதற்கு விடை கூறுகின்றான் கேளர்:—

“யத்யபி க காரி ஹாமி: பாயோம் சாதி ராஸபி த்ராகஷாம்

அநுசிதமிதிதி மத்வா ஹா ஹா ஹா ஹேதி ~~திதி~~தே சேதா.”

என்றான். அப்பா! இந்த திராசைத் தொட்டம் என்னுடையதன்று, என் லீர்ச் சேர்த்தவர்களுடையது என்று; எவ்வினாவொருவனுடையதுதான். ஆண ளும் மேய்கின்ற கழுதையானது திராசைகளின் ரஸத்தை சுவைத்துநறியாதது. தமட்டங்காய் தின்பதற்கும் திராசைகளை யுண்பதற்கும் செறிதும் வாசியறியாதது. 'இன்று கமக்கு திராசைக் கெடத்துவிட்டதே' என்று களிக்க வறியாதது. இப்படிப்பட்ட ஜத்து உன்னே புகுத்து தின்பதனால் இதற்கொரு லாபமுமில்லை; தொட்டமுடையவனுக்கோ கஷ்டம். அதைப்பற்றி எனக்குச் சிந்தையில்லை. த்ராகஷாபுத்திக்து இட்டுப் பிறவாத ஜத்து அதனை புஜிப்பது விகரிக அநுசிதமல்லவா? ஆக அத்யந்தம் அநுசிதமான இச்செய்கையைக் கண்டு நான் எவ்வளவு ஸ்ரீராமம் வானாவிருப்பேன்? என்றான். அதுகிட்ட அவன் யந்தம் வுத்தமென்று தலைதுதுக்கி, தானும் அந்த ராஸபத்தை அடித் தொட்டப் புகுத்தானும். இக் கதைபை கெஞ்சில் கந்து கொளவிராக. திருமடலில் இன்னவையுள்ளதென்று கூறுவதற்கும் அதை யநுபவிப்பதாக ப்ரஸ்தாவிப்பதற்கும் அத்தோ! அதிகாரிகளில்லையா? கைஞ்ஞகயாரான D.R. போல்வார் இவ்வளவு யெழுதினால் இதை கேட்கக்கவருவா ருளரோ? திவ்யப் பிரபந்தத்தில், தத்ராயி திருமடலில் ரஸவிலாசமுத்திய கில்லாதவர்கள் ரஸ

புத்தானமானதென்றும் சஸத்தை ரொம்பாக வதுபவிப்பதற்காக வென்றும் எழுதியால் அந்தோ! இதனில் மிக்க ஆஸையொன்றுண்டோ? "கோமாரமும் கோகிலபூரமபி சப்திதஷ" ஏகாகார மாகலவருத்திர் மஹிஷாணும்" என்கிற வேங்கடாத்வரி ஸாபாஸித்தத்தை அடிக்கடி சினைக்கச் செய்துவருகின்றார்.

இவர் செய்திருக்கும் சித்ரவதங்கள்

வரி

13. அப்பாபகம்ய வாதமே செர்விவாய். "செந்துவரவாய் ஆரார்வன முல்வாய் வைத்தவி காரணமா, ஏரார் தீடந்தோளி ராவணனை. கனாந்து பிரார் சிரமறுத்துச் செற்றுக்கத் செங்கணமால்," என்பது (சிறியதிருமடலில்) ஒரு வாக்கியம். இது * மின்விடைச் சிதை பொருட்டா இலங்கையர் மன்னன் மணி முடி பத்து மறுத்த கதைமையச் சொல்லி சஸாதுபவம் செய்கிறபது இந்த வாக்கியத்தை நீர் என்னிதமாகக் கொலை பண்ணியிருக்கிறீர் தெரியுமோ? அந்த அரியாயமா கொலையைக் காட்டுகிறேன், கண்ணுடையார் காண்க. "செந்துவர் வாய் வாரார் வன முல்வாய் வைத்தவி காரணமா, ஏரார் தீடந்தோளி ராவணனை" என்பதை இப்பகுதியில் செர்த்தமலே விட்டுத் தொலைத்தீர். "பேரார் நெடுவேலோன் பொன் பெயரோனாகத்தை உரார்ந் வள்ளுசிரால் கிண்டி" என்கிற நரஸிம்ஹாவதார கதைப்பகுதியை மிகவும் வினாடி ராவண வத கதைப்பகுதியிலே செர்த்துக்கொண்டீர். அந்த நரஸிம்ஹாவதார கதை மையமும் ஒழங்குபாடாக வைத்திடாமல் அவ்வவதாரம் போலவே உடல் வேறு தலை வேறுக்கி "குடல்மாலில் ரொர் திருமார்பினிடம் கட்டி" இதயாதியைத் தனிப்படுத்திவைத்தீர். இத்தகைய சித்ரவதங்களுக்குப் பலன் கிடைக்காமற் போகுமென்று சினைக்கிறீர்? கைமெல் கிடைக்கும் கசனீர்.

எல்லாம் விபரீதமேயாகக் கோராதவம் செய்த பெருமை

14. முடிவாக எழுதியுள்ளீர்;—"சிறிய திருமடலின் முடிவில் கம்பர் இயற்றியதாகக் கருதப்படும் பாட்டு ஒன்று காணப்படுகின்றது" என்று. இதனால் உமக்குப் புஸ்தகபாடமொழிய அதுஸந்தாவ கத்தமுமில்லையென்பது நன்கு விளங்கிற்று. "பாட்டொன்று அதுஸந்திக்கப்பட்டு வருகின்றது" என்றன்றோ எழுதப்பட்டதாம். காணப்படுகின்ற தென்றெழுத ஸம்பந்தரய ரஸிகனொருவன் முன்வருவான? இப்பாட்டை நீர் தொடவேண்டிய ஆவசியந் தாணுமில்லையே. சிறிய திருமடல் காற்பது பாட்டென்று பிரித்துக் காட்ட வந்தீர். வந்த காரியம் அழகாக முடிவுபெற்றது. இதற்குமேல் கம்பர் பாட்டைப்பற்றி என்ன விசாரமும்க்கு? இதில் "அன்றோங்கி சிம்மனந்தரன்" என்கிற ஸர்வஸம்பாதிபந் ரிவத்ய பாடத்தை விலக்கி 'அன்றோங்க சிம்மனந்தரன்' என்றொரு புதிய பாடத்தைக் கொண்டு புகுத்தினீர். 'உலகமெல்லாம் வாழ்வதற்காக' என்று அதற்கு அபார்த்தமு மெழுதினீர். 'ஒங்க யுலக

۱۸۸۸

தமிழ் மக்களின் நலம் அனைத்து நன்மைகளும் தரப்படும்

[illegible]

நீவனுடைய பர்வதேதாத் தாண சரிதைக்கும் வரலாசேஷ்டைக்கும் அந்தோ ! என்ன சேர்த்தி ? " வினாப்யஸக வேலாயாம் அஹமாமலகஸ்தே " என்றவ றுக்கு " வேதாத்யயந வேலாயாம் வார்த்தாக வ்ருஷண வயம் " என்று மஹா ரஸிகஜாமாதா விடைகூறின கதைமாகவன்றே விருக்கிறது. " பருகு நீரு முடுக்குந் கூறையும் பாவஞ் செய்தன தான் கொலோ " என்றப்போலே ஒன்று சொல்லியே தீரவேண்டியிருக்கிறது. ' திருமடல் உமது கைகில் சிக்கி வருந்த என்ன பாவம் பண்ணிற்றே ? ' உமது விஷ வாக்ருகளைக் கண் டால் ஸத்யமாய் மஹாபாதகமுமுண்டு.

19. இனி மண்டிகுபல்லுதலில் செல்லுவோம். " அநுலோம பாதி லோம த்ரமிமாக எம்பெருமானவதாரங்களை யதுபவிப்பது ஆழ்வார்கயின் இயல்பு " என்றார். இப்படியும் ஒரு வாக்கியமெழுதக் கற்றீரே. அருளிச் செயற்கடலில் அல்லாம் பகலும் ஆழ முழ்கினவர்களுக்கும் நிலமல்லாத விஷ யங்களில் வீணை தலைபிட்டு வெறுக்க கிறவின் தீரந்தோ ! அநுலோமப் பாதி லோம மென்கிற அசட்டு வார்த்தைக்கு நல்ல இடம் தேடினீர். பொய்கை யார் " இடந்தது பூமி யெடுத்தது குதறம், கடந்தது கஞ்சனை முன்னஞ்ச— கிடந்ததுவும் தீராதமாகடலே சின்றதுவும் வேங்கடமே " என்றொரு பாகாத் தில் பல அநுபவங்கள் செவ்வன்தான். இது அநுலோமாநுபவமா ? பாதி லோமாநுபவமா ? சொல்லிக் காணீர். கிர் எழுதுகிற அலப்பமான ஆர்த்தம் கிடக்கட்டும். மூலத்தை எவ்வளவு ரஸாபாஸப்படுத்தியிருக்கின்றீரந்தோ ! அந்த அபத்தங்களை யெல்லாமெடுத்துக்காட்டி வின்பொரு போக்க விரும் பாமல் நிறிதே காட்டி கிறீடுறேன் ; " போசார வேற்கண்ணீர் " என்பதை ' போசார வேற்கண்ணீர் ' என்றது போன்ற பிழைகளை அச்சப் பிழைக ளென்று விட்டுத்தொலைக்கிறேன். புத்திப் பிழைகளையே நிறிது காட்டு கிறேன்.

" மற்றாசனுமல்லவே யென்றெழிந்தாய் " என்பதற்கு என்றெழிந்தாய்.

" போரப் பிதற்றாத் திரிதருவன் " என்பதற்கு பிதற்றித் திரிதருவன்.

" ஆரானுமேகவ ரென்னுமதன் " என்பதற்கு என்னுமதன்.

" நெடுங்கண்கள் வாராருறங்கிலும் தாறுறங்கா " என்பதற்கு உறங்கிலு முறங்கா. இங்கு இரண்டு அபத்தங்கள்.

மதிட்கச்சிக்கு மதட்கச்சி. மருதினுத்தானுக்கு மறுதிருத்தான். வெள் ளறைக்கு வெள்ளரை. ஹாஹந்த ! அதுவாதோபாதகம்.

எழுதுவதோ இவ்வண்ணம். செருக்கோ தலைக்குமேல். வீரலுக்குத் தகாத வீக்கம் கூடாதென்பதை இந்த பிராயத்திலுமறியாம என்னே ! கன்னாலும் கருமானும் தங்கவேலை செய்யத் தலைப்படுவதுண்டோ ? உமதுவருப்பில் இங் வனை ஸாஹஸிப்பார் வேறு யாரோனுமுனரோ ? புதிதாகவொருவர் தலைப்பட்டார்.

மணங்குமணங்கான கற்பூரம் கொளுத்திப் போட்டோணும்

20. மிகவும் ஆகியாயான மருமொன்று காட்டுகிறேன். இதில் நெஞ்சவிடுதலின் தொடக்கத்தில் "வாராய் மட நெஞ்சே வந்து" என்றுள்ளது. இங்கு வந்து என்கிற விளையேச்சமானது யாருடைய வருகையைச் சொல்லுகிற தென்பதைச் சிறுபள்ளியு மறியக்கூடும். வாராயென்றழைக்கப்பட்ட நெஞ்சின் வருகையைத்தான் அது சொல்லும். 'வாராய் மட நெஞ்சே வந்து' என்னுமளவும் இருபத்தொன்பதாம் பாட்டு முடிந்துவிட்டதாகவும் எழுதியுள்ளீர். சொன்னேழுதினவழிகே, "மட நெஞ்சே இங்கே வா; இங்கே யெழந்தருளி" என்பதாம். உடனே "வந்து என்று சொல்லி அதற்குக் கர்த்தாவான மணியண்ணலை நினைத்தவுடன் அவ்வருவம் உன்கண்ணில் தோன்றி அவளுடைய ஆத்மா அதில் லயமாடந்து வாயெழுப்பாமல் நின்றா ளாகையால் பாட்டு இந்த விளையேச்சத்துடன் முடிவின்றது" என்கிறீர். மணங்கு மணங்கான கற்பூரம் கொளுத்திப் போட்டோணும் மண்ணொச்சில் தொலைவாதந்தோ! 'மணியண்ணல் வந்து' என்று விவக்ஷிதமாகில் 'வாராய் மட நெஞ்சே வந்து' என்று எதற்காகப் பாட்டை முடிப்பது. இப்படிப்பட்ட விபரீதவ்யுத்பத்தி எங்கு கண்டதில்லைய. நெஞ்சைத் தூது மும் தலை தலைவன் இங்கு வருதலை நெஞ்சாலும் நினைப்பாதிருக்க, வரு கைக்குக் கர்த்தாவான மணியண்ணலென்று அஸம்பத்தமாக ஒருவர் எழுது வது, அமைப் பலர் மெய்யெச்சிடுவது, அந்தோ! இத்தென்ன காலக் கொடுமை! "தென்வி தேழ்க்கக்கூடாது" என்றென்றெழுதியுள்ளீர். இந்த 1960-ம் ஆண்டிலுமா தேழ்க்க என்று அபத்தமெழுதக் கற்றிருளார்? "அஸ்மாந்நம தார்க்கிக்கொழாம் அர்த்ததர்யேவ, ந நு சப்தரி" என்ற கதைவாயிருக்கிறதே. சே! சே!! இப்படியுமா ஒரு ஸமூகம் வாய்விடைச் செய்து வருவது! எவரும் எதைதாம் ஆசைப்பட்டு விடுவதா? "கற்றொரு விதமாகவும் பொருள் கூற லாம்" என்று தொடங்கி யெழுதியுள்ள மூளைகலக்கப் போர்க்களை ஆராய்ந்து இவருடைய கருத்தை விவரிக்க ஸீடவே, திருக்குடத்தை கண்ணன் ஸ்வா மியை வேண்டுமிறேன். அவர் ஆராய்ந்து மூளைகலக்க மொன்றுமில்லை யென் றிருளா? அன்றி மூளை கலக்கொர்க்கச் செய்யவேண்டுமவற்றைச் செய்க்க முயல்கிறாரா? என்பதை யறிந்துகொள்ள விருப்பம். இங்கு மூலத்தில் "மணி வண்ணம் சொந்திருத்துழாய்மலை கமக்கருளித்தாரான் தருமென்றிரண்டத்தி லொன்றதனை ஆராலுமொன்றுதா கேளாமே சொன்னக்கால்" என்றுள்ளது. இதற்கு இவ்வெழுதியுள்ள தலைவதனைப் பொருளை விவகிகள் எடுத்துக் காணவேண்டும். படித்தவன் எழுதுகிற பங்குதியா? என்று பரிசீலிக்கவேண்டும். ".....என்ற இவ்விரண்டில் ஒன்றை அவனிடம் கேட்டறிந்து என்னிடம் சொல்லவேண்டியதாகச் சொல்" என்றெழுதியுள்ளார். யாச் சொல்லவேண்டியதாக யாரிடம் சொல்ல வேண்டுமோ தெரியவில்லை. "சொல்லவேண்டியதாகச்

சொல்லுமபடி சொல்ல வேண்டுமென்று சொல்லச் சொல்லு" என்று இங்
ரெழுதிக் கொண்டு போனாலும் கேட்பாசில்லையே. இங்ஙனே ஓர் அர்த்தம் வெகு
அழகாக எழுதிவிட்டதாய் வைத்துக் கொண்டு 'மற்கொரு விதமாகவும்
பொருள் கூறலாம்' என்று காடு பாய்கிறார். ஸாதாரணமான காதலர்;
"மறுபடியாயினால்" என்ற பெருங்காட்டில் பாய்ந்து விட்டார்.

"மணியண்ணனிடம் நீ சென்று தராய் என்று சொல்; தாராயோ என்று
கேள்வி கேழ்க்கக் கூடாது. அவன் எவ்வளவோ கஷ்டப்பட்டிருக்கச் செய்
தேயும் நீ இதுவரையில் தாராமலிருந்து விட்டாய்; அதனால் இனியும் தராய்
என்று எங்களுக்குத் தேர்ந்துவரது என்று சொல். தாமாட்டாயென்று
சொல்வது உசிதமன்றென்று தேர்நறினால், தருவாய். இதுகாறும் ஏதே
காரணத்தினால் தாராவிட்டாலும் இனித்தருவாயென்று மினைக்கிறேமென்று
சொல். இரண்டுக்குள் முன்னதான் சொல்ல வேண்டியது. தாராயென்று
சொன்னால் அதுவே போதும், தருவாயென வேண்டாம். தருவாயென்று
சொன்னால் அதுவே போதும்; தாராயென வேண்டாம். தாராயென்று
சொன்னதைக் கேட்டு அவன் என அப்படிச் சொல்லுகிறாய்! அவசியம்
தருகின்றவென்று கூறலாம், அல்லது, ஆம் தாரேன் எனலாம். தருவாய்
என்று சொன்னால் அதைக்கேட்டு அவன் ஆம் தருவேன் எனலாம். அல்
லது ஏன் தருவேன்? தாரையல்லது எனலாம்....."

என்று இங்ஙனே அபூர்வஸந்தாய்வாக எழுதிக் கொண்டு போகிறார். இதில்
லாம் அறந்தில் எந்த சொல்லின் பொருளென்று கேட்டால் மூளை கலங்கி விட்ட
தென்று தானே சொல்லித் தீரும். இதைக் கேட்டுத் தெளிந்து கொள்ளவும்,
மேற்கொண்டு செய்ய வேண்டியதை முடிவு செய்யவும் நம் திருக்குடந்தை
கண்ணன்ஸ்வாமியே கடவுள்.

நிகமனம்

"ஆபரிதேவாநாத் விதுஷாம்... .. ஆதம்யாரத்யயம் சேத:" என்று
காவிதாஸ் மஹாகவி. பிறருக்கு அபிநந்திப்பதிலுங்காட்டில் முந்துற முன்
னம் தன்மனமுகந்து கொள்வது தலைசிறக்கும். இதுதான் ஆதம்யாநாத்
என்பது. குறளசசிரியர் "சொல்லுக சொல்லிப் பிறிதோர் சொல் அச்சொல்லி,
வெல்லுக சொல்லின்மையறிந்து" என்று (சொல்வன்மையதிகாரத்தில்) ஒரு
குறள் கூறினார். பிறர் கண்டிக்க இடமில்லாதபடி போவேனுமென்று இக்
குறளுக்குச் சிலர் பொருள் கூறினர். இதுவன்று பொருள். 'பிறிதோர்
சொல்' என்றுள்ளதேயன்றிப் 'பிறர் சொல்' என்றில்கூட. தான் சொல்லிற்
ன்றயு மெழுதிற்றையு தானேயற்று நோக்கினால் தன் மனத்திற்கே தவறு
கள் தெரியவரும். பிறர் தவறு கூறுவது சிதக்கட்டும். தன் மனத்தில்
தவறு தோன்றுதபடியிருத்தல் வேண்டும். ஆகவே பிறருடைய அபிநந்தனம்
போல் ஸ்வாத்மபிநந்தனமும் மிக முக்கியம். யசோதைப் பிராட்டி இரண்
டையுங் கூறினாள். "என்ன கோனபு கோற்றான் கோலோ இவனைப் பெற்ற
வயிறுடையாள் என்னும் வார்த்தை யெய்துவித்த விருகடுகோ?" என்று
பிறருடைய அபிநந்தனத்தைச் சொன்னதுபோலவே "காலிப் பின்னே வரு
கின்ற கடல்வண்ணன் வேடத்தை வந்து காணீர், ஞாலத்துப் புத்திரனைப்
பெற்றார் கங்கையிர்! காணே மருஞருமில்லை" என்று தன்னுடைய அபிநந்த

னத்தையும் சொல்லியுக்கந்தாள். இவ்விரண்டில் ஒரு வகையான அபிகந்தன மும் பெருகிவந்தாம். ஆனால் "ஸர்வ: கர்த்தமாத்மீயம் பச்யதிபுமுண்டே.

முடிவில் ஏதேவர்த்ததை சொல்லித் தலைக்கட்டுகின்றேன். சீர்த்தி முர்த்தியாய் கோஷபுரம் ஸ்வாமியென்று ஸாபரித்தாரான இருக்கோட்டி நூர் ஸௌர்ய நாராயணசார்யசங்கராமி யெழுந்தருளியிருந்த காலத்திலேயே அடியேனுடைய நூற்றுக்கணக்கான விமர்சனகள் வெளிவந்தவையுண்டு; அவற்றையெல்லாம் அந்த ஸ்வாமி கடாஷித்தருளி என்ன ஸாதிப்பது வழக்கென்றால், "புருஷஸம்பதியே கோக வந்தாலும் தேவரீருடைய விமர்சனங்களில் ஒன்றையும் சுண்ணாழிக்க முடியாதென்பது தத்துவம். "கோதார்த்த உஷாவுமாதாத்" "லவணவணிஜ! கர்ப்பூரர்க்கம்" "சிர்வாறயஸ் தூப சாராத் க்ஷிபிதிஹகடதே" "கர்ணம்ருதைஸ் ஸதுநிசனாதரகவாபத பூசவம்" "வழுவியுந்தான மிக விளங்கும்" இதயாதி பஹுஸந்தலங்களில் தேவரீருடைய விமர்சனங்களை வைக்கவும்மெச்சியதிவேண்டும். தேசிக திவ்யஸூக்தி களிலேயே இவற்றையெல்லாம் பொதுபாக்கி வருபவர்களாகச் சொல்லிக்கொள்பவர்களில் ஒருவராவது இத்தகைய ஆராய்ச்சிகளில் ஈடுபடுதலாவது திசய்திருப்பதுண்டோ? தாங்கள் செய்யாவிட்டாலும் செய்திருப்பதன் கவடறிந்தி எதிர்ப்பு கோக்கவுள் வருகிறார்களென்றால் இவர்களைப்பற்றி என்ன சொல்லுவது? ஒள்கித்யம் அதிசயித்தும் அகென்கித்யம்சிநிதுவெல்லாமலுமுள்ள விமர்சனங்களை ஆதேசிக்க முன்வருவது அனல்யாகார்யமேயென்பதில் ஸந்தேதமறமென்ன? ஆனால், ஸம்பரதாயததில் உள்விறங்கிச் செய்யும் விமர்சனங்களில் என்போல் ஸாருடைய அபிப்பாயத்தை தேவரீர் கேட்கப் புகவேண்டாது; இது ஸொரு தேவரகமஸ்யம் என்று கொள்" என்று ஸாதித்தார், அதை விவரிக்கவும் விவரித்தார். அந்த ஸ்வாமி பாரமணிகமாக விவரித்ததையும் இவருந் தெரிவிக்கின்றேன். ராமா நுஜதயாபாதத்தனியன் கயிககல்கிதம், அதைச் சீரந்த வாரிதிருகாமம் நவீரகல்கிதம் இவ்வாதி விஷயகாரண விமர்சனகளைப்பற்றித் தாம் அபிப்பாயம் கொடுக்க முடியாதென்று ஸாதித்து அதன் காரணத்தை எடுத்தமாதேவ கிருதேத்தார்: "ஸரியோ தப்பிபா; அநேக வதுஷங்களைக் எங்கள் வருப்பில் ஒருவிதமான ஆசாரம் வந்து விட்டது. எங்கள் கருவுறுங்களிலும் எங்களுக்கு பாவேசமுள்ள என்னிதிகுறிலும் நாங்கள் வழக்கப்படி ரீஸைப் பதை இனி விட்டுவிட முடியாது! ஆகவே இதில் என அபிப்பாயத்தைக் கொள்தீர். பொதுவாக தேவரீருடைய விமர்சனகள் ஆபேத்யம் என்று சொல்லுவது பாரமணிகர்களுக்கு அவர்ஜியோபாது என்று ஸாதித்தார். என்னறக்கோ மறைந்து போனவர்களை பாஸ்தாவித்துப் பெருமை பெறப்பார்க்கிறெனென்று கிளைக்கவேண்டா. அந்தாங்க ஸாஸ்யத்தை வஞ்சிக்கவில்லாத அத்தகைய பாரமணிக பாரஜுஞ்கள் இற்றைக்கும் விளங்காமலில்லைய.

ஸ்ரீகாஞ்சி பீதநாதி பயங்கரம்

அன்னங்கராசாரியர் அளித்த

உபதேசவிம்சதி

மூற்றற்ற.